

bodily harm including those that caused death of the person affected is presented in the research paper. The author emphasizes the most common peculiarities marked by the scientists and suggests a number of the main characteristics that can form a criminal identity as an element of the criminalistics characteristics of the crime category of the kind of crimes examined. This includes physical and biological; social and demographic; mental and psychological; the presence of partners in crime; committing a crime in a state of intoxication; having a conviction, special (criminal) knowledge and skills and so on;

A further research of the problem is recommended in a line of the generalization of the investigating judicial practice results and defining absolute measures of each of the characteristics of the criminal mentioned aiming to include them to the criminalistics characteristics of the intended grievous bodily harm that caused death of the person affected.

Keywords: *forensic description of intentional serious bodily injury that resulted in death of the victim; criminal's identity; forensic evidences.*

Надійшла до редакції 27.03.2013

Т.С. Соколан

аспірант

*(Київський національний університет
імені Тараса Шевченка)*

УДК 343.985

ПРАВОВІ ТА ФАКТИЧНІ ЗАСАДИ ЗАСТОСУВАННЯ ВІДЕОСПОСТЕРЕЖЕННЯ У СПОЛУЧЕНИХ ШТАТАХ АМЕРИКИ

Досліджено досвід Сполучених Штатів Америки у сфері застосування відеоспостереження у громадських місцях. Проаналізовано статті Конституції США, в яких закріплено право особи на недоторканність приватного життя. Розглянуто судові справи, рішення по яких покладено у підгрунття регулювання порядку застосування відеоспостереження у громадських місцях.

Ключові слова: *відеоспостереження, право на недоторканність приватного життя, громадське місце, очікування дотримання права на недоторканність приватного життя.*

Постановка проблеми. У зв'язку з тим, що відеоспостереження застосовується в Україні протягом нетривалого проміжку часу, доцільним виглядає аналіз практики закордонних країн у цій сфері. Ознайомлення із зарубіжним досвідом, як справедливо наголошено у літературі, сприяє розширенню наших уявлень про досліджувані правові явища; допомагає подивитися на ту або іншу проблему під іншим кутом зору; співставити власні здобутки зі здобутками зарубіжних колег; не марнувати час на розв'язання проблем, які вже знайшли вирішення на сторінках закордонних видань [1]. Тому пропонуємо проаналізувати практику застосування відеоспостереження Сполученими Штатами Америки.

Аналіз вітчизняної правової літератури свідчить про те, що зазначена проблематика ще не знаходила дослідження в роботах українських вчених і розглядається вперше на сторінках наукових видань. Таким чином, **метою** цієї статті є вивчення досвіду Сполучених Штатів Америки щодо фак-

тичних та правових підстав застосування відеоспостереження та розробка пропозицій щодо його впровадження в Україні. Для досягнення поставленої мети автором ставляться такі завдання: проаналізувати досвід різних штатів стосовно використання відеоспостереження у громадських місцях та з'ясувати його переваги у сфері профілактичної діяльності поліції та забезпечення нею громадського порядку і безпеки; розглянути положення Конституції Сполучених Штатів Америки щодо регулювання складових права особи на недоторканність приватного життя, які захищають особу від незаконного проведення відеоспостереження; проаналізувати судові справи, в яких розглядаються проблеми дотримання права на недоторканність приватного життя під час здійснення відео спостереження, та на підставі проведеного дослідження надати пропозиції щодо впровадження американського досвіду у сфері застосування відеоспостереження в Україні.

Виклад основного матеріалу. На сьогоднішній день у Сполучених Штатах Америки відеоспостереження широко застосовується у громадських місцях як приватними, так і публічними суб'єктами, зокрема поліцією та місцевими органами влади. Заслуговує на увагу система відеоспостереження, яка застосовується у столиці країни, місті Вашингтоні, оскільки вона має велику зону покриття. Ця система об'єднує велику кількість відеокамер, які встановлюються за рішенням органів місцевої влади для здійснення нагляду за вулицями, метро, школами, федеральними закладами тощо. Слід зазначити, що встановлене відеоспостереження знаходить підтримку у мешканців міста, які на підставі положень закону «Про місцеве самоврядування» клопочуться перед органами місцевої влади про збільшення кількості відеокамер у громадських містах [2].

Активне і результативне застосування відеоспостереження у громадських місцях простежується також і в Нью-Йорку. Особливого значення та розповсюдження воно набуло після подій 11 вересня 2001 року. Так за ініціативою Начальника управління поліції Нью-Йорку було запроваджено систему безпеки у Нижньому Манхеттені (the Lower Manhattan Security Initiative LMSI) та систему безпеки у середній частині Манхеттена (Midtown Manhattan Security Initiative MMSI). Відповідна система складається із мережі взаємопов'язаних між собою камер публічних і приватних суб'єктів, які здійснюють спостереження за тим районом Манхеттена, в якому знаходиться найбільша частина офісних будівель, а також спеціальної програми по розпізнаванню номерних знаків транспортних засобів. На сьогоднішній день ця частина міста знаходиться в зоні дії 1159 відеокамер, чисельність яких у майбутньому планується збільшити. Відповідна система відеоспостереження була встановлена з метою виявлення підготовчих дій щодо здійснення терористичного акту та створення умов для недопущення вчинення подібних дій в майбутньому. Цими мережами керує Бюро з протидії тероризму Департаменту поліції Нью-Йорку за фінансової та оперативної підтримки Федерального департаменту національної безпеки. Зображення, які отримуються встановленими відеокамерами, передаються одразу на монітор працівників поліції. Це надає їм змогу одразу зреагувати на протиправну ситуацію, яка склалася в районі дії відеокамери, і направи-

ти туди для її подолання необхідну кількість персоналу [3].

Відповідним чином подібна система відеоспостереження, об'єднуючи в єдину мережу відеокамери, які перебувають у публічній (державній та комунальній) та приватній власності, створює умови для ефективної взаємодії між поліцією та приватними суб'єктами. Так, працівники поліції, маючи доступ до усього відеоматеріалу, який отримується також і приватними суб'єктами, можуть швидко зреагувати на правопорушення, яке вчиняється в зоні дії приватних відеокамер. Це, у свою чергу, виключає будь-яку можливість латентності правопорушень приватними особами. На нашу думку, подібна система відеоспостереження може бути запроваджена і в нашій державі, що сприятиме налагодженню партнерських відносин між працівниками міліції та приватними особами.

Проте, незважаючи на позитивні результати у правоохоронній діяльності, які досягаються завдяки встановленим відеокамерам у громадських місцях, відеоспостереження, як наголошується у літературі, може нести загрозу деяким правам громадян. Так, запис, зроблений за допомогою технологій відеоспостереження, може бути використано для залякування та приниження деяких етнічних груп, збирання інформації про політичні погляди та діяльність осіб або шантажування осіб, які знаходилися у зоні дії відеокамер [2]. Тому для недопущення подібних випадків використання відеоспостереження потребує ретельного правового регулювання. Слід зазначити, що у Сполучених Штатах Америки відсутні закони або підзаконні юридичні акти, які стосуються регулювання порядку застосування відеоспостереження у громадських місцях. Це пов'язано з тим, що правова система цієї країни належить до системи загального права. Її особливістю є те, що в ній перевага віддається судовому прецеденту, тобто судовому рішенню по конкретній справі, яке в подальшому використовується для вирішення подібних індивідуальних справ [4, с. 214]. Визнання прецеденту джерелом права означає, що суд здійснює не тільки юридичну функцію (вирішення конфліктів на основі права), а й правотворчість. У силу таких обставин загальне право досить часто називають «судовим правом» [5]. Таким чином, суди Сполучених Штатів Америки є основними нормотворцями з приводу регулювання питання щодо дотримання прав людини під час здійснення відеоспостереження. Тому вважаємо за доцільне розглянути судові рішення, які використовуються в якості нормативних основ застосування відеоспостереження.

Так, окремі судові рішення стосуються, фактично, тлумачення положень Четвертої поправки Конституції Сполучених Штатів Америки, в якій закріплено право особи на охорону особистості, житла, паперів та майна від необґрунтованих обшуків та арештів [6]. Автори Конституції, – пише суддя Луїс Брендейс, – закріпили право приватних осіб на знаходження у спокої від зовнішніх чинників, яке є основоположним з усіх прав, які належать особі у цивілізованому світі. Для захисту цього права слід визнати, що кожне необґрунтоване втручання органів влади у приватне життя незалежно від використаних при цьому засобів є порушенням Четвертої поправки Конституції [7]. З огляду на це, відеоспостереження, яке проводиться у

громадських місцях, може бути кваліфіковане як незаконне проведення обшуку стосовно особи, яка знаходиться в зоні дії відеокамер, оскільки цим порушується її право на недоторканність приватного життя.

Таким чином, відповідь на питання про законність проведення відеоспостереження дається крізь призму відповіді на питання про законність проведення обшуку стосовно особи, під час якого не може бути порушено права на недоторканність приватного життя. Під час розв'язання подібних випадків судді Сполучених Штатів Америки керуються правилами, які знайшли відображення у рішенні по справі Катц проти Сполучених Штатів Америки. У цій справі Верховний суд постановив, що особа підпадає під захист права, гарантованого Четвертою поправкою, лише тоді, коли у неї є суб'єктивне очікування дотримання права на недоторканність приватного життя (a subjective expectation of privacy), яке суспільство визнає обґрунтованим (reasonable). Таким чином, для того щоб оцінити дотримання положень Конституції під час проведення відеоспостереження у громадських місцях, необхідно дати відповідь на такі питання:

- 1) чи може особа у громадському місті очікувати на дотримання права на недоторканність приватного життя, яке суспільство визнає обґрунтованим?
- 2) чи буде визнана обшуком відеозйомка, яка проводиться у громадському місці? [8].

Отже, у разі, якщо в особи за конкретних обставин не може виникнути ніякого обґрунтованого очікування дотримання права на недоторканність приватного життя у громадському місці, то це означає, що суб'єкти встановлення відеоспостереження не порушують положень Четвертої поправки Конституції. У тому ж разі, коли відповідне очікування існує, суб'єкти встановлення відеоспостереження повинні дотримуватися конституційних вимог і отримати дозвіл від судді на проведення відеозйомки. Під час вирішення питання стосовно законності проведення відеоспостереження у громадському місці важливе значення має також і з'ясування сутності категорії «громадське місце».

Крізь призму Четвертої поправки під громадським місцем прийнято розуміти територію, куди громадськість має необмежений доступ. На відміну від громадського місця, приватним місцем є певна територія, до якої громадськість не має доступу, оскільки власники докладають зусиль для недопущення сторонніх осіб на неї [9].

Як зазначає Верховний Суд, особи не мають обґрунтованого очікування дотримання права на недоторканність приватного життя на об'єктах, які відкриті громадськості. Це пов'язано з тим, що в такому місці працівники поліції і приватні особи можуть навіть без застосування технічних засобів помітити вчинення будь-яких дій, особливо протиправних [9]. Таким чином, з викладеного випливає, що візуальне спостереження за громадським місцем не буде містити ознак обшуку, про які згадується у Четвертій поправці до Конституції. Обшуком буде лише вторгнення на територію, в якій особа має обґрунтоване очікування дотримання права на недоторканність приватного життя, з метою отримання доказів щодо її протиправної поведінки.

Відповідне положення знаходить закріплення в судовому рішенні у справі Сполучені Штати Америки проти Такета. Відповідно до обставин цієї справи, відеокамера була схована в аеропорту у стелі одного зі службових кабінетів, який на підставі американського законодавства є приватним місцем. А раз так, то особа, яка перебувала у такому кабінеті, мала обґрунтоване очікування дотримання права на недоторканність приватного життя. Тому представники влади не могли проводити відеоспостереження стосовно неї за таких умов. З огляду на це, суд визначив, що докази, які підтверджували протиправність діяння громадянина Девіда Такета, були отримані незаконним шляхом. У своєму рішенні Апеляційний суд Дев'ятого округу постановив, що працівники поліції, які здійснюють відеоспостереження за особою у приватному місці, особливо кабінеті, будуть порушувати положення Четвертої поправки Конституції, оскільки їх дії, у такому разі, підпадають під ознаки обшуку. Що ж до здійснення відеоспостереження у громадських місцях, то тут про обшук мова не може йти. Це пов'язано з тим, що в осіб, як вже наголошувалося вище, не виникає суб'єктивного права на недоторканність приватного життя [10].

Згаданий прецедент у подальшому був використаний у справі Сполучені Штати Америки проти Шермана. В цій справі відповідачі намагалися оскаржити відеоспостереження, яке проводилося приховано представниками органів влади, з метою фіксування продажу наркотичних засобів на міжгірному шляху біля міста Хелена штату Монтана. У цьому випадку суд визнав, що положення Четвертої поправки не були порушені, оскільки у жодного з відповідачів не могло бути обґрунтованого очікування дотримання права на недоторканність приватного життя. Це пов'язано з тим, що угода з приводу продажу наркотичних засобів укладалася у громадському місці вздовж федеральної траси і, таким чином, все, що записувалося на відеопристрій, перебувало у зоні видимості будь-якої особи, яка могла спостерігати все, сховавшись, наприклад, за дерево, де, власне, і знаходився записуючий пристрій [11].

Слід зазначити, що відеоспостереження, про яке йшла мова у цій справі, було прихованим. Але навіть цей аспект не може створити умов для застосування положень Четвертої поправки, оскільки визначальним є не спосіб проведення відеоспостереження, а місце здійснення зйомки.

Таким чином, з аналізу наведених положень судових справ випливає, що коли відеокамера фіксує події, які можуть спостерігати інші особи, тоді місце, яке знаходиться в зоні дії відеоспостереження, є громадським і положення Четвертої поправки щодо отримання ордера на проведення відеоспостереження не застосовуються. З іншого боку, якщо відеокамера фіксує події в місці, яке особа не може побачити або не має до нього доступу, тоді це буде приватним місцем. А раз так, то таке місце перебуває під охороною Четвертої поправки. Для проведення відеоспостереження у такому місці необхідно отримати дозвіл, оскільки спостереження буде мати ознаки обшуку, під яким розуміються дії, спрямовані на виявлення об'єктів і подій, які не можуть спостерігатися сторонніми особами.

Проте думка стосовно того, що відсутність очікування дотримання

права на недоторканність приватного життя у громадському місці та використання відеоспостереження в ньому не порушує вимог Четвертої поправки ще не є остаточною. Це пов'язано з тим, що пристроям відеоспостереження притаманні сьогодні такі технічні характеристики, які можуть нести загрозу порушення права на недоторканність приватного життя, яке гарантується громадянам Сполучених Штатів Америки Конституцією.

Однією з таких характеристик є здійснення звукозапису відеопристроєм. З цього приводу американські суди приходять до думки, що під час здійснення відеоспостереження не допускається використання високо чутливих або прихованих мікрофонів, оскільки вони містять потенційну загрозу порушення права на недоторканність приватного життя. Допускається лише відкрите використання мікрофонів з нормальною чутливістю [12].

Окрім цього, судді аналізують також і таку характеристику відеопристроїв як приближення. Так, відповідно до положень справи Сполучені Штати Америки проти Кіма, працівники ФБР використовували телескоп з 800-кратним приближенням для спостереження за квартирою та балконом громадянина Кіма з будівлі, яка знаходилася за чверть милі від об'єкта, за яким проводилося спостереження. Приближення відеокамери було настільки великим, що працівники ФБР могли побачити назву газети, яку читав Кім у своїй квартирі. Інформація, отримана завдяки проведеному спостереженню, була використана пізніше для отримання ордеру від судді для прослуховування телефонних переговорів громадянина Кіма. Внаслідок цього було отримано докази, які підтверджували причетність Кіма до незаконних азартних ігор. У даній справі Кім та його адвокати доводили незаконність отримання ордеру на обшук. Проте представники влади дотримувалися думки, що у даній справі немає порушень положень Четвертої поправки, оскільки усі об'єкти, які знаходилися під спостереженням, можна було побачити, здійснюючи звичайне візуальне спостереження. Суд, у свою чергу, провів розмежування між спостереженням, яке здійснюється людиною, та спостереженням, яке здійснюється за допомогою відеоприладів з можливістю приближення, та прийшов до висновку, що у даній справі отримання інформації про діяльність Кіма шляхом звичайного візуального спостереження було б неможливим. Лише застосування відеоприладів з властивістю приближення могло призвести до позитивного результату [13].

Незважаючи на те, що справа Кіма стосується проведення спостереження за приватним місцем, рішення по цій справі можна використовувати під час визначення критеріїв законності застосування відеоспостереження у громадських місцях. Відповідно з викладеного випливає, що велике приближення відеоприладів не може використовуватися під час здійснення відеоспостереження у громадському місці, оскільки це дозволить отримати інформацію приватного характеру про особу, що порушить тим самим її конституційні права. Проте положення Четвертої поправки не будуть порушуватися у тому випадку, коли приближення об'єкта буде здійснюватися до таких розмірів, які є візуально видимими для будь-якої особи без застосування технічних засобів.

Ще однією технічною характеристикою приладів відеоспостереження,

яка представляє певну загрозу для права на недоторканність приватного життя, є використання інфрачервоного світла під час нічної відеозйомки. Деякі відеокамери з інфрачервоним світлом можуть робити детальні знімки вночі. В даному разі виникає питання: чи буде порушуватися положення Четвертої поправки, оскільки те, що не можна побачити, стає видимим через застосування високоякісних технічних приладів? Справа Салазар проти Голден Стейт Уоріорс дає негативну відповідь на це питання. У цій справі суд постановив, що ізольованість або темрява у громадському місці не робить його приватним і не викликає підстав для виникнення обґрунтованого очікування дотримання права на недоторканність приватного життя [14]. Отже, якщо інфрачервоне світло не використовується для доступу у житлові приміщення, то воно може використовуватися працівниками органів влади з метою забезпечення громадської безпеки у тих місцях, де є проблеми з освітленням.

Слід зазначити, що, на думку американських науковців та суддів, застосування відеоспостереження повинно проводитися з дотриманням вимог не тільки Четвертої поправки, але й Першої поправки, в якій гарантовано право особи на свободу слова, преси та зібрань [6].

У зв'язку з цим з метою дотримання Першої поправки Конституції Сполучених Штатів Америки судовою практикою вироблені рекомендації представникам влади стосовно здійснення відеоспостереження під час проведення мирних зібрань. По-перше, вони не можуть надавати відеозапис з зображенням особи представникам засобів масової інформації або розповсюджувати його в Інтернеті. По-друге, органи влади не мають права об'єднати інформацію, отриману за результатами відео спостереження, з іншою інформацією, яка є доступною з інших джерел інформації: як приватних, так і публічних, що призведе до отримання інформації про приватне життя особи. По-третє, для того щоб мінімізувати можливість зловживання отриманою інформацією, відеозапис може передивлятися або в подальшому використовуватися працівниками поліції лише з метою розслідування правопорушень та притягнення винних осіб до відповідальності. Якщо відсутня інформація про скоєння правопорушення, то запис повинен знищуватися [15].

Таким чином, як ми бачимо, відповідні судові рішення стосуються не лише захисту права на недоторканність приватного життя, але і порядку поводження з даними, отриманими за результатами відеоспостереження, хоча таке регулювання видається доволі поверхневим. Подальші дослідження судової практики та законодавства Сполучених Штатів Америки свідчать про те, що в цій країні на сьогоднішній день відсутнє будь-яке регулювання порядку поводження з даними, отриманими за результатами відеоспостереження, часу зберігання таких даних, доступу осіб до відзнятого матеріалу.

Висновки. Отже, з усього викладеного вище можна зробити висновок стосовно регулювання дотримання права на недоторканність приватного життя під час здійснення відеоспостереження у Сполучених Штатах Америки. На нашу думку, американську концепцію щодо дотримання права на

недоторканність приватного життя можна запозичити і використовувати в Україні, оскільки на її підставі можуть бути вироблені критерії законності застосування відеоспостереження у громадських місцях, що тим самим позитивно вплине на рівень гарантованості права громадян на недоторканність приватного життя, яке закріплено в Конституції України. Крім цього, корисним для запозичення є також і досвід об'єднання в одну систему приватних та публічних відеокамер, що дозволить більш оперативно та ефективно реагувати на відповідні порушення.

Бібліографічні посилання

1. Мельник Р.С. Адміністративно-господарське право як структурний елемент системи адміністративного права: зарубіжний досвід та національні особливості/ Р. С. Мельник // Право і Безпека. – 2010. – № 2. – С. 55–59.
2. Marcus Nieto Public Video Surveillance: Is it an Effective Crime Prevention Tool? [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.library.ca.gov/crb/97/05/crb97-005.html#usage>
3. Olivia J. Greer No Cause of Action: Video Surveillance in New York City [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.mttr.org/voleighteen/greer.pdf>
4. Скакун О. Ф. Теорія держави і права : підручник / О. Ф. Скакун ; пер. з рос. – Х., 2001.
5. Зайчук О. В., Оніщенко Н. М. Теорія держави і права [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.ebk.net.ua/Book/law/zauchuk_tdp/part3/2703.htm
6. Конституция Соединенных Штатов Америки [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://studentforever2007.narod.ru/constusa.html>
7. Дело Кац против США [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.coast.ru/referats/librery1/editions/lic/ch46.htm>
8. Katz v. United States, 389 U.S. 347, 361 (1967) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.law.cornell.edu/supct/html/historics/USSC_CR_0389_0347_ZS.html
9. Guirguis Max Electronic Visual Surveillance and the Reasonable Expectation of Privacy / Max Guirguis // University of Florida Journal of Technology Law and Policy. – 2004. – № 9. – P. 143–190.
10. United States of America v. David Taketa and Thomas O'Brien, 923 F.2d 665 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://openjurist.org/923/f2d/665/united-states-v-taketa>.
11. Sherman v. United States – 356 U.S. 369 (1958) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://supreme.justia.com/cases/federal/us/356/369/>.
12. United States of America, v. Howard M. BRONSTEIN and Douglas P. Pennington 521 F. 2d 459 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://openjurist.org/521/f2d/459/united-states-v-m-bronstein-p>
13. United States v. Kim 415 F. Supp. 1252, 1256 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ethics.csc.ncsu.edu/privacy/surveillance/study.php>
14. Salazar v. Golden State Warriors 124 F.Supp.2d 1155 (2000) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.leagle.com/xmlResult.aspx?xmlDoc=20001279124FSupp2d1155_11170.xml&docbase=CSLWAR2-1986-2006
15. Alliance to end repression v. City of Chicago [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://caselaw.findlaw.com/us-7th-circuit/1120466.html>.

Соколан Т. С. Правовые и фактические основы применения видеонаблюдения в Соединенных Штатах Америки. Исследован опыт Соединенных Штатов Америки в сфере использования видеонаблюдения в общественных местах. Проанализированы статьи Конституции США, в которых закреплено право личности на неприкосновенность частной жизни. Рассмотрены судебные приговоры, решения по которым положены в основу регулирования порядка использования видеонаблюдения в общественных местах.

Ключевые слова: видеонаблюдение, право на неприкосновенность частной жизни, общественное место, ожидание соблюдения права на неприкосновенность частной жизни.

Sokolan T. S. Legal and factual basis for the use of video surveillance in the United States of America. Based on the brevity of the time interval during which CCTV is used in Ukraine, expediency analysis of the use of video surveillance in other countries, including the United States of America.

Ascertained fact widely used in the United States of video surveillance in public places both private and public entities, including the police and local authorities.

It is indicated that CCTV brings together a large number of cameras that are set by the decision of the local authorities for the supervision of the streets, subways, schools, federal facilities and more.

It is stated that their meaning and distribution of CCTV received after 11 September 2001.

The author found that video surveillance system, combining into a single network video cameras, which are in the public (state and municipal) and private ownership creates conditions for effective cooperation between the police and private actors.

It was found that in the United States there are no laws or regulations legal acts related to regulate the use of CCTV in public places as the legal system of this country belongs to the system of common law, which is preferred judicial precedent. Analysis of judicial decisions, which made the actual interpretation of the provisions of the Fourth Amendment of the Constitution of the United States, which affirmed the right of individuals to protection of identity, housing, securities and property from unreasonable searches and seizures.

Established in accordance with the position of the Supreme Court of the United States, people do not have a reasonable expectation of the right to privacy on sites that are open to the public. This is due to the fact that in a place police officers and individuals can, even without notice technical means of committing any acts, especially illegal.

The author established that U.S. courts coming to the idea that when video surveillance is not allowed the use of highly sensitive or hidden microphones, as they contain a potential threat of violation of the right to privacy. It is allowed to use only open microphones with normal sensitivity.

There is the fnalysis of judicial practice regarding the use of infrared light at night shooting. It is pointed out that the position of the courts is to ensure that isolation or darkness in a public place does not make it private and will not cause rise to a reasonable expectation of the right to privacy.

There is the conclusions to how the legal regulation of privacy while video surveillance in the United States.

Keywords: video surveillance, right to privacy, public place, reasonable expectation of privacy.

Надійшла до редакції 24.05.2013